

РЕШЕНИЕ

№ 23403

гр. София, 08.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **3952** по описа за **2025** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от С. В. Д., подадена чрез адв. С. П., срещу Решение № 980 от 17.03.2025 г. по АНД № 10247/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104-ти състав, с което е потвърдено наказателно № 24-4332-012826, издадено на 07.06.2024 г. от Началник група в отдел „Пътна полиция ” към СДВР, с което на С. В. Д. на основание чл.182, ал.1, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800 (осемстотин) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. В жалбата се твърди, че въззивното решение е незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалния и процесуален закон. Като процесуално нарушение сочи, че АУАН е издаден извън сроковете по чл. 34 от ЗАНН; че решението на СРС е немотивирано, а въззивният съд не е отговорил на релевираните в жалбата доводи. Излага съображения, че нарушението се явява недоказано. Отделно от това счита, че правната квалификация на нарушението е неправилна. Посочва, че всяко разминаване между описаното нарушение и цифровото описание на нарушените разпоредби води до невъзможност нарушителят да разбере какво нарушение е извършил и да се защитава срещу него. По тези съображения се иска отмяна на решението и на потвърденото с него НП.

В съдебно заседание касаторът, не се явява и не се представлява. В представено по делото писмено становище процесуалният му представител адв.П. поддържа жалбата. Претендира

направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът началник група в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР)– отдел „Пътна полиция“ изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Подробни съображения излага в представеното по делото писмени бележки от 06.06.2025 г. от юрист.П..

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на подадената касационна жалба.

Настоящият състав на Административен съд – София град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба, както и след служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК, за валидност, допустимост и съответствие на решението с материалния закон, въз основа на установените факти, приема следното от правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Въззивният съд, въз основа на представените доказателства, е приел за установено от фактическа страна, че на 30.08.2023 г. в 16:17 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]С. В. Д. е управлявала лек автомобил „Ф. Ф.“ с рег.номер Р. при ограничение 50 км/ч., въведено с пътен знак В-26 в населено място, със 112 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство система за видеоконтрол „CORDON MD 1197“, записваща МПС, дата, час, място, рег.№, скорост. Установено е и, че лек автомобил „Ф. Ф.“ с рег. номер Р. е собственост на „РЕНТ А КАР МОНАКО“ ЕООД, като управителят на търговското дружество е декларирал, че С. В. Д. е управлявала процесното МПС на посочената дата и място.

На 23.02.2024 г. е съставен АУАН Серия АД № 0619507 за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП, в присъствието на двама свидетел. АУАН е предявен на Д. на 31.03.2024 г., която е вписала, че има възражения. Конкретни такива не са постъпили и в 7-дневния допълнителен срок по чл. 44 от ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН, началник група в отдел „Пътна полиция ” към СДВР е издал наказателно постановление № 24-4332-012826/07.06.2024 г., с което на С. В. Д. на основание чл.182, ал.1, т. 6 от ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 800 (осемстотин) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 21, ал. 2 от ЗДвП.

Предвид приетата за установена по делото фактическа обстановка, с обжалваното решение СРС е потвърдил наказателното постановление, като за да постанови този резултат, е приел, че жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение по чл.21, ал.2 от ЗДвП, както и че оспореното НП е издадено при правилно приложение на закона и липса на допуснати съществени процесуални нарушения.

Предвид горното и като обсъди твърдените в касационната жалба нарушения, допуснати при разглеждане на делото от въззивния съд, настоящия касационен състав взе предвид следното:

Неоснователно е възражението в касационната жалба, че решението на СРС е незаконосъобразно, тъй като АУАН от 23.02.2024г. е съставен след тримесечния срок по чл.34 ЗАНН от извършване на нарушението на 30.08.2023г., доколкото цитираната разпоредба предвижда, че „не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението“, като в случая нарушителя срещу, който е съставен акта е станал известен с представянето на декларацията от собственика на

автомобила на 20.11.2023г. АУАН от 23.02.2024г. е съставен в едногодишния срок от извършването на нарушението на 30.08.2023г., и в тримесечния срок от установяването на нарушителя на 20.11.2023г., т.е. в сроковете за това по чл.34, ал.1 ЗАНН.

Обоснован е и извода на СРС, че нарушението е установено по съответния ред. Условието и реда за ползване на средството за измерване, представляващо автоматизирана техническо средство и система за контрол на правилата за движение по пътищата, са уредени в Наредба №8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, издадена на основание законовата делегация на чл. 165, ал. 3 от ЗДвП. Техническото средство CORDON M2 с номер М. е от утвърден тип, преминало е последваща техническа проверка от компетентен орган, което се установява от протокола за проверката му от 14.03.2023г., което води до извод, че АТСС е отговаряло на изискванията на чл. 4, ал. 1 и 3 от Наредба №8121з-532 от 12.05.2015 година на МВР. Представен е Протокола за използване на АТСС, който съдържа информация за времето и мястото на използването му – Ц. шосе, срещу №200, посока на движение на контролираните МПС, както и относно наличния пътен знак В26 в населено място, ограничаващ скоростта за движение до 50км/ч. По административнонаказателната преписка е налице статично изображение на МПС - лек автомобил „Ф. Ф.“ с рег. номер Р. с данни за мястото му, времето и измерената му скорост. В тази връзка неоснователни са възраженията на жалбоподателя за недопустимост на събраните от СРС доказателства посредством преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства, а измерването с АТСС CORDON M2 с номер М. е извършено при спазване на процесуалните изисквания и резултатът от същото представлява допустимо доказателство.

По твърдението на касатора, че СРС не е съобразил липсата на задължителни реквизити както в АУАН, така и в НП, съдът констатира, че в тях е посочено ясно мястото на което е извършено нарушението - [населено място] бул.Ц. шосе, в участъка от ул.Околовръстен път към ул.П. Г., срещу №200. В АУАН и в НП е посочено, и че ограничението на скоростта за горния участък е въведено с пътен знак В-26 – до 50км/ч, поради което правилен е извода на актосъставителя, административноказавашия орган и СРС, че нарушението следва да се квалифицира като такова по чл.21, ал.2 ЗДвП, съответно – неоснователно е възражението на касатора, че е следвало като нарушена разпоредба да се посочи тази по чл.21, ал.1 ЗДвП. С оглед изложеното, неоснователно е възражението на касатора за несъобразено от СРС нарушение по чл.57, ал.1, т.6 ЗДвП.

Обратно на твърдението в касационната жалба, по делото е налице представена декларация от представляващия ЮЛ-собственик на МПС, който е посочил, че е предоставил автомобила на С. Д.. Във връзка с тази декларация, касационният съд намира, че следва да отбележи следното:

При нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки законът - чл.186, ал.1 ЗДвП изисква административнонаказателното производство да се развие по общия ред със съставянето на АУАН и НП. Собственикът на МПС-то се призовава за съставянето на АУАН, при което за него съществува възможността съгласно разпоредбата на чл.188 от ЗДвП да се освободи от отговорност като посочи лицето, на което е предоставил моторното превозно средство. Последното се извършва посредством попълване на нарочна декларация по образец, като съгласно чл.189, ал.5 ЗДвП, до 14-дневен срок от получаването на електронния фиш, съответно на АУАН собственикът може да предостави в съответната териториална структура на

Министерството на вътрешните работи писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението. Такава декларация в настоящето производство е съставена на 20.11.2023г. от Е. Д. Д. – управител на „Рент А Кар Монако“ЕООД, в която е посочено, че по време на извършване на нарушението автомобилът се е управлявал от С. В. Д.. На 29.01.2024г. декларация е представена и от С. В. Д., в която е посочила, че на 30.08.2023 г., около 16:17 часа автомобилът се е управлявал от К. К. С.. Подаването на декларациите не води по презумпция до отпадане отговорността на декларатора. В този случай, административнонаказващият орган, съответно въззивният съд, следва да обсъди събраните по административнонаказателната преписка доказателства и евентуално събере допълнителни и въз основа на тях да направи изводите си за отговорното за административното нарушение лице – собственика или лицето, на което е предоставил автомобила; като преотстъпването на автомобила от последния на трето лице, без знание и съгласие на собственика, не е основание по чл.188, ал.1 ЗДвП за изключването на административнонаказателната му отговорност за извършено с МПС нарушение. Фактическите изводи на СРС, че МПС е било предоставено от собственика му именно на С. В. Д., не се оспорват в касационната жалба, поради което правилно е ангажирана нейната административнонаказателна отговорност.

С оглед гореизложеното, поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс и на други такива, за които АССГ следи служебно, касационната жалба следва да бъде отхвърлена, като оспореното въззивно съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора, съобразно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН на процесуалния представител на ответника по касация следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение за касационното производство, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ - в размер на 80 лева, заплащането, на което да се възложи на касатора.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1-во от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №980 от 17.03.2025г. постановено по н.а.д. №10247/2024г. по описа на на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 104-ти състав.

ОСЪЖДА С. В. Д., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи съдебни разноски в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и/или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.